

UCENiCiA

UCENICIA

Îndrumător pentru
creșterea spirituală a credincioșilor

Traducere de Laurențiu Pășcuți

Juan Carlos Ortiz

Casa Cărtii, Oradea
2014

Ediția originală a cărții a fost publicată în limba engleză de Charisma Media/Charisma House Book Group, 600 Rinehart Road, Lake Mary, Florida 32746, cu titlul *Disciple*. Copyright © 1996 Juan Carlos Ortiz.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Ucenicia: îndrumător pentru creșterea spirituală a credincioșilor
de Juan Carlos Ortiz

Copyright © 2014 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800 761; 0728-874 975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARTINEZ, PABLO

Ucenicia : îndrumător pentru creșterea spirituală a credincioșilor /

Juan Carlos Ortiz ; trad.: Laurențiu Pășcuți. - Oradea : Casa Cărții, 2014

ISBN 978-606-732-006-0

I. Pășcuți, Laurențiu (trad.)

2

Traducerea: Laurențiu Pășcuți
Editarea: Teofil Stanciu
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cuprins

Prefață la ediția în limba română	7
Cuvânt-înainte	9
Introducere	11
„Evanghelia după sfinții evanghelici”	15
Evanghelia Împărăției	23
Slujitorii Împărăției	31
Viața în Împărăție	39
Oxigenul Împărăției	47
Iubirea aproapelui	53
Iubirea frățească	59
Dragostea piure	69
Limbajul Împărăției	75
Cu ochii deschiși	85
Veșnic un copil?	95
Maturizarea	107
Membri sau ucenici?	115
Formarea ucenicilor	125
Sfintele tradiții protestante	133
Schimbarea tradițiilor	141
Dincolo de serviciul de duminica dimineața	147
Celula	155
Promisiunea Tatălui: o inimă nouă	163
Promisiunea Tatălui: o putere nouă	171
Epilog	177

Prefață la ediția în limba română

La un curs, ni s-a cerut să scriem o lucrare despre ucenicizare în postcomunism. Surpriza mare a fost să constat că nu prea aveam cărți despre ucenicizare în românește sau, dacă le aveam, cele mai multe erau traduceri din perioada de dinaintea căderii comunismului în România, cărți aduse prin diferite programe de educație creștină precum Navigatorii sau BEE.

A doua constatare a fost că, după căderea comunismului, marea majoritate a bisericilor evanghelice din România și-au direcționat partea cea mai consistentă a resurselor umane și financiare spre construirea de clădiri sau spre modernizarea acestora. Desigur, nevoia de localuri era evidentă, în unele cazuri, și era un moment care trebuia folosit. Însă cele mai multe comunități locale s-au trezit epuizate la finalul construcției, iar investiția în oameni – ucenicizare, echipare – a fost aproape abandonată.

Porunca de a face ucenici a fost dată Bisericii chiar de Mântuitorul după înviere și s-a dovedit de-a lungul istoriei că este cea mai bună metodă de lărgire a Împărăției lui Dumnezeu în această lume. Cu toate acestea, este greu de înțeles uneori de ce Biserica pune atât de puțin preț pe această metodă poruncită și garantată de Isus Cristos în ce privește răspândirea Evangheliei și mântuirea oamenilor.

Concluzia studiului despre ucenicizare în postcomunism a fost una absolut neașteptată, și anume aceea că tot mai puține biserici evanghelice din România mai au ucenicizarea în „program”.

În acest context, ne bucurăm să vă putem prezenta o carte-mărturie a unui om al lui Dumnezeu care a înțeles că ceea ce garantează succesul unei biserici locale nu sunt strategiile puse la punct până la ultimul detaliu (au și acestea locul și rolul lor), nici metodele de marketing preluate din mediile de bussiness în viața bisericii, ci ucenicizarea aplicată în forma cea mai potrivită culturii și zonei în care o comunitate locală își desfășoară activitatea.

Juan Carlos Ortiz nu are pretenția de a prezenta un model perfect care ar trebui copiat imediat, nici nu garantează că metodele folosite de biserica lor în Buenos Aires ar genera aceleași rezultate în alte comunități. Autorul prezintă câteva principii biblice ale ucenicizării, precum și metodele practice pe care comunitatea lor le-a folosit pentru împlinirea în viața cotidiană a acestor principii. Ceea ce garantează însă Ortiz este că aceste principii dau întotdeauna rezultate, atunci când sunt aplicate cu pasiune pentru oameni, cu smerenie și potrivit nevoilor și resurselor comunității locale.

Vă îndemnăm să parcurgeți cartea până la final și să nu vă grăbiți să emiteți judecăți (în special datorită diferențelor culturale). Cred că pe cei care doresc sincer să fie împlinitori ai poruncii Mântuitorului de a face ucenici, această carte îi va stimula și le va fi de ajutor.

Vasile Gabrian
Oradea, august 2014

Cuvânt-înainte

L-am întâlnit prima dată pe dr. Juan Carlos Ortiz la Conferința Billy Graham din Lausanne, Elveția, în 1972. Nu știam pe atunci că Dumnezeu avea să-mi pună pe inimă o povară pentru starea spirituală a comunității hispanice, în special a celei din sudul Californiei. Viziunea mea era atât de înflăcărată, încât l-am invitat pe dr. Juan Carlos Ortiz să mi se alăture la biserica Crystal Cathedral pentru a lansa o lucrare orientată în mod special spre comunitatea hispanică din Orange County și din împrejurimi.

Dr. Ortiz a predicat la televiziune timp de aproape patru ani în cadrul emisiunii „Hora de Poder”, o versiune în spaniolă a „Hour of Power”. Mulți, mulți oameni l-au cunoscut pe Domnul prin acel demers. În prezent, prin intermediul lucrării dinamice pe care o face, Juan Carlos are un impact deosebit asupra comunității hispanice din Orange County.

Stilul său sincer, direct și logic de predicare este apreciat în lumea întreagă. Este un vorbitor foarte căutat, solicitat de diferite denominații să predice în cadrul conferințelor lor sau de către diferite biserici, mai mari sau mai mici, de aproape sau de departe, pentru a împărtăși din înțelepciunea și înțelegerea pe care i le-a dat Dumnezeu.

Ucenic autentic al Domnului, el duce adevărul dinamic oamenilor aparținând fiecărei culturi din America Latină. Imigranți din toată America Latină merg în Statele Unite

UCENICIA

să caute libertatea și găsească adevărata libertate în Cristos. Juan Carlos Ortiz folosește principiile schițate în această carte pentru a zidi Împărăția lui Dumnezeu. Modul în care lucrează Domnul la Crystal Cathedral ilustrează învățăturile prezentate în această carte dinamică. Luați aceste principii, preluați viziunea, începeți călătoria, călătoria adevăratei ucenicii.

Robert H. Schuller

Fondator și pastor al bisericii Crystal Cathedral

Garden Grove, California

Introducere

Domnul m-a învățat principiile din *Ucenicia*. Îndrumător pentru creșterea spirituală a credincioșilor pe vremea când păstoream o biserică din Buenos Aires, Argentina. La sosirea mea, acea biserică avea 184 de membri. Ne-am apucat imediat de lucru, așa că, în doi ani de organizare și evanghelizare temeinice, am ajuns la aproximativ 600 de membri. Ne-am triplat ca număr. Sistemul nostru de monitorizare era unul dintre cele mai bune. Aveam scrisori tipizate, numerotate (unu, doi, trei și patru) pentru fiecare categorie de membri: bărbați, femei, copii, evrei, arabi, și pentru oricine la care v-ați putea gândi. Fiecare apel telefonic sau vizită la domiciliu se consemna. Promovam abonamente la toate revistele bune. Aveam fișe care ne spuneau situația exactă a fiecărei persoane, dacă a fost botezată și toate celelalte informații utile.

Denominația era atât de impresionată încât am fost invitat la două convenții ca să prezint sistemul meu de monitorizare și ca să împart tuturor păstorilor mostre cu formularele noastre.

Cu toate acestea, simțeam că ceva nu era în regulă. Lucrurile mergeau bine doar în măsura în care lucram șaisprezece ore pe zi. Când mă relaxam însă, totul se năruia. Asta mă tulbura.

În cele din urmă am hotărât să mă opresc. Am spus comitetului că trebuie să plec două săptămâni ca să caut voia Domnului în rugăciune. M-am îndreptat spre un loc retras de la țară și am petrecut un timp de meditație și rugăciune.

Duhul Sfânt a început să mă zdrobească. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Tu promovezi Evanghelia așa cum vinde Coca-Cola sucul, așa cum vinde Reader's Digest cărți și reviste. Folosești toate trucurile pe care le-ai învățat la școală. Unde este însă degetul Meu în toate acestea?”

N-am știut ce să răspund.

Atunci Domnul mi-a spus un al doilea lucru: „De fapt, voi nu creșteți. Aveți această impresie pentru că ați crescut de la 200 la 600 de membri. Voi nu creșteți însă, ci doar vă îngrășați.”

Ce însemna aceasta?

Domnul m-a învățat ce însemna acest lucru pe parcursul a zece ani extraordinari de lucrare în Buenos Aires unde o biserică de 184 de membri a crescut la 2 500 de membri. Domnul m-a condus apoi spre biserica Crystal Cathedral din Garden Grove, California, unde ne-a arătat că principiile Lui de lucru sunt transculturale! Biserica noastră a crescut de la 32 la 1 500 de oameni, în doar patru ani.

Rugăciunea mea este ca mesajul acestei cărți să vă arate clar ce înseamnă a fi un ucenic și să vă insufle acea bucurie și acel entuziasm ce însoțește slujirea lui Dumnezeu.

Vinul nou

Ce este un ucenic? Un ucenic este acea persoană care Îl urmează pe Isus Cristos. Faptul că suntem creștini nu înseamnă în mod automat că suntem și ucenicii Lui, chiar dacă suntem membri ai Împărăției Lui. A-L urma pe Cristos înseamnă a-L recunoaște ca Domn, înseamnă a-I sluji ca niște sclavi. Mai înseamnă totodată dragoste și laudă.

„Evanghelia după sfinții evanghelici”

De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu?

Luca 6:46

Există o problemă interesantă în spaniolă [și în limba Română, n.tr.] cu cuvântul *domn*. *Domn* în spaniolă este *señor*, acel cuvânt folosit când te adresezi unei persoane de sex masculin. Spunem Señor Smith, Señor Williams și Señor Jesus. Este ca și cum am spune în engleză Mr. Smith, Mr. Williams și Mr. Jesus.

Rezultatul este că în spaniolă s-a pierdut conceptul de „domn”. Faptul că Îl numim pe Isus Domn (*Señor*) nu mai înseamnă mare lucru.

De când am ajuns printre vorbitorii de limbă engleză, am constat că și aici este aceeași problemă, chiar dacă în engleză există două cuvinte separate, *mister* și *lord*. Poate că acest fapt se datorează lorzilor din Anglia, care n-au fost întotdeauna atât de vrednici de apreciat.

Domnul nu mai înseamnă astăzi ceea ce a însemnat pe vremea lui Isus. Pe vremea aceea, cuvântul însemna autoritatea supremă, cel dintâi, cel aflat deasupra tuturor, stăpânul între-gii creații. Cuvântul grecesc *kurios* („domn”) scris cu litere

mici era apelativul cu care sclavii se adresau stăpânilor. Dacă acel cuvânt era scris cu literă mare, el putea fi folosit pentru o singură persoană din Imperiul Roman. Cezarul Romei era *Domnul*. De fapt, când funcționarii de la curte și soldații se întâlneau pe stradă, trebuiau să se salute spunând „Cezar este *Domnul!*” Răspunsul standard era: „Da, *Domnul* este Cezar!”

Prin urmare, creștinii aveau o problemă. Când erau salutați cu „Cezar este *Domnul!*” ei răspundeau: „Nu, Isus Cristos este *Domnul!*”. Acest răspuns le aducea probleme. Nu pentru că Cezar ar fi fost gelos pe acel nume. Era mult mai mult decât atât. Cezar știa ce spuneau de fapt creștinii, și anume că ei erau devotați unei alte autorități, iar în balanța vieții lor, Isus Cristos ar fi cântărit mai mult decât Cezar.

Ei spuneau de fapt: „Cezar, poți conta pe noi în anumite privințe, dar dacă ne obligi să alegem, Îl vom alege pe Isus, pentru că Lui ne-am dedicat viețile. El este primul. El este *Domnul*, autoritatea supremă din viața noastră.” Nu e de mirare că Cezar i-a persecutat pe creștini.

Evanghelia pe care o avem în Biblie este Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Ea Îl prezintă pe Isus ca Împărat, ca *Domn*, ca autoritate supremă. Isus este centrul întregului univers. Evanghelia Împărăției este o Evanghelie cristocentrică.

În ultimele secole, auzim tot mai mult o altă evanghelie, una umană, care îl are pe om în centru. Este evanghelia unei superoferte. Evanghelia unei achiziții avantajoase. Este evanghelia unei oferte irezistibile. Predicatorul spune: „Oameni buni, dacă Îl veți accepta pe Isus...” (Deja avem o problemă, pentru că Isus este cel care ne acceptă, nu invers. Noi l-am pus însă pe om în locul lui Isus, așa că omul este foarte important acum.)

Evanghelistul spune: „Sărmanul Isus stă și bate la ușa inimii tale. *Te rog* deschide-i. Nu-L vezi cum stă afară în frig și zăpadă?”

Sărmanul Isus, deschide-I ușa.” Nu e de mirare că ascultătorul crede că Îi face un mare favor lui Isus devenind creștin.

Am spus oamenilor: „Dacă Îl accepți pe Isus, vei avea parte de bucurie, de pace, de sănătate, de prosperitate... Dacă Îi dai lui Isus zece dolari, vei primi înapoi douăzeci...” Apelăm mereu la interesele oamenilor. Isus este Mântuitorul, Vindecătorul, Împăratul care mă caută. *Eu* sunt în centrul evangheliei.

Programele noastre îl au și ele tot pe om în centru. Inclusiv modul în care este aranjat mobilierul, scaunele, amvonul, nu face altceva decât să scoată omul în evidență. Când pastorul face programul, nu se gândește la Dumnezeu, ci se gândește la audiența lui. „La primul cântec ne ridicăm cu toții în picioare; la al doilea ne așezăm pentru că oamenii vor fi obosiți; apoi vom avea un duet pentru a schimba puțin atmosfera; apoi vom face altceva; și totul trebuie să intre într-o oră pentru ca oamenii să nu obosească prea tare.” Unde este Isus, Domnul?

Cântările noastre sunt și ele la fel. „Numără-ți binecuvântările”; „Isus al meu”; „Sunt bucuros cu Isus”. Rugăciunile noastre îl au și ele pe om în centru. „Doamne, binecuvântează-mi casa, binecuvântează-mi soțul, pisica, cățelul, de dragul lui Isus, amin.” Acea rugăciune nu e nicidecum de dragul lui Isus, este de dragul *nostru*! Folosim adesea cuvintele potrivite, însă le folosim cu o atitudine greșită. Ne înșelăm singuri.

Evanghelia noastră este ca lampa lui Aladin: credem că putem să o scuturăm puțin și să obținem tot ce vrem. Nu e de mirare că Karl Marx a numit religia opiul maselor. Poate că avea dreptate; nu era un prost. El știa că evanghelia noastră este adesea o formă de evaziune pentru oameni.

Isus nu este însă un opiu. El este Domnul. Trebuie să venim și să ne dăm lui Isus, să ascultăm de El când ne vorbește ca Domn.

Dacă liderii noștri ar fi fost amenințați de poliție și de marele-preot, cum au fost apostolii, ei s-ar fi rugat probabil spunând: „O, Tată, fie-Ți milă de noi. Ajută-ne Doamne. Fie-Ți milă de Petru și de Ioan. Nu lăsa soldații să se atingă de ei. Dă-ne o cale de scăpare. Nu ne lăsa să suferim. Vezi ce ne fac. O Doamne, oprește-i și nu-i lăsa să ne facă rău.” Noi, nouă, eu, mie.

Când citim Fapte 4, vedem că ei s-au rugat exact pe dos. Observați de câte ori au folosit apostolii *Tu* și *Tău*.

Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!

Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: «Pentru ce se întărește neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.»

În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.

Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.”

După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt.

Nu e de mirare! Nu se putea întâmpla altfel după rugăciunea lor care Îl avea pe Dumnezeu în centru.

Nu mă refer aici doar la termenii folosiți. Mă refer la enorma problemă de atitudine din bisericile noastre. Nu este suficient să ne schimbăm vocabularul, trebuie să-L lăsam pe Dumnezeu să ne scoată creierul din cap, să-l spele cu

detergent, să-l perieze și să-l pună la loc altfel. Întregul nostru set de valori trebuie schimbat.

Suntem ca oamenii din perioada medievală care credeau că pământul este centrul universului. Nu aveau dreptate, cum nici noi nu avem. Credem că noi suntem centrul universului, iar Dumnezeu, Isus Cristos și îngerii se învârt cu toții în jurul nostru. Cerul este pregătit pentru noi; toate lucrurile au fost create spre beneficiul nostru.

În ce eroare ne aflăm. Dumnezeu este centrul. Trebuie să ne schimbăm centrul gravitațional. El este soarele, iar noi gravităm în jurul Lui.

Schimbarea este însă foarte dificilă. Chiar și motivația pentru care facem evanghelizare este orientată tot spre om. Îmi aduc aminte de câte ori am auzit la școala biblică: „Dragi studenți, uitați-vă la sufletele pierdute. Nu vedeți cum pier? Bieții oameni, se duc în iad. Cu fiecare bătaie de ceas, alți 5 822,5 oameni merg în iad. Nu vă pare rău pentru ei?” Iar noi plângeam și ziceam: „Bieții oameni. Să mergem să-i salvăm.” Vedeți, nu mergeam de dragul lui Isus, ci de dragul sufletelor pierdute.

Cu toate că părea ceva bun, era un lucru greșit, deoarece Cristos trebuie să fie motivația tuturor acțiunilor noastre. Nu predicăm sufletelor pierdute pentru că sunt pierdute. Mergem să extindem Împărăția lui Dumnezeu pentru că așa ne-a spus Dumnezeu, *El este Domnul*.

Evanghelia noastră modernă este, cum îi spun eu, „a cincea evanghelie”. Avem Evanghelia după Sfântul Matei, Evanghelia după Sfântul Marcu, Evanghelia după Sfântul Luca, Evanghelia după Sfântul Ioan și Evanghelia după „sfinții evanghelici”. Evanghelia după „sfinții evanghelici” este formată din versete luate de ici și colo din celelalte patru evanghelii. Luăm toate versetele care ne plac, toate

versetele care ne oferă ceva sau care ne promit ceva, Ioan 3:16, Ioan 5:24 și așa mai departe, și facem o teologie sistematică din acele versete, în timp ce uităm celelalte versete care afirmă ce așteaptă Isus Cristos de la noi.

Cine ne-a dat voie să procedăm astfel? Cine a spus că putem prezenta doar o parte a lui Isus? Să zicem că am fi la o nuntă, iar când vine momentul jurămintelor, mirele ar spune: „Pastore, accept femeia aceasta ca bucatarul meu personal” sau „ca menajera mea personală”. Ce?

Femeia ar spune: „Îa stai puțin! Da, îți voi găti. Da, voi spăla vasele. Da, voi face curat prin casă. Dar nu ca menajeră, eu voi fi soția ta. Trebuie să-mi oferi dragostea ta, inima ta, căminul tău, talentul tău – totul.”

Același lucru este adevărat și în ce-L privește pe Isus. Este adevărat că El este Mântuitorul nostru, Vindecătorul nostru. Nu-L putem împărți pe Isus Cristos în bucățele și să luăm doar acele părți care ne plac. Suntem ca acei copii care au primit pâine cu gem, au mâncat gemul și au dat înapoi pâinea. Puneți mai mult gem pe ea, dar ei mănâncă din nou doar gemul, iar pâinea vi-o dau înapoi.

Domnul Isus este Pâinea Vieții, iar raiul ar putea fi gemul. Trebuie să mâncăm atât pâinea, cât și gemul.

N-ar fi interesant dacă la un mare congres al teologilor s-ar decide că nu există rai și iad? Câți oameni ar mai rămâne în bisericile lor după aceea? Cei mai mulți ar renunța. „Dacă nu există rai și iad, la ce să mai venim aici?” Ei au venit doar pentru gem, pentru propriile interese, ca să fie vindecați, să scape de iad, să meargă în rai. Ei urmează „a cincea evanghelie”.

Când Petru și-a încheiat predica din ziua Cincizecimii, a spus foarte clar: „Să știți bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi” (Fapte 2:36). Aceasta era tema lui.

Când oamenii au înțeles că Isus era, de fapt, Domnul, ei au fost „străpunși în inimă” (Fapte 2:37) și au început să tremure. „Fraților, ce să facem?” au întrebat ei.

Răspunsul a fost: „Pocățiți-vă... și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Fapte 2:38).

Pavel a rezumat Evanghelia pe care o predica în Romani 10:9: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” El este Domnul. El este mult mai mult decât un Mântuitor.

Vă voi da un exemplu din a cincea evanghelie. Luca 12:32 spune: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” Acesta este un verset foarte popular. Am predicat de multe ori din acest text.

Ce putem spune de următorul verset? „Vindeți ce aveți și dați milostenie.” N-am auzit nicio predică din acest verset, pentru că nu este în Evanghelia după „sfinții evanghelici”. Versetul 32 face parte din a cincea evanghelie, însă versetul 33 nu – este o poruncă a lui Isus.

Isus a poruncit să nu ucidem.

Isus ne-a poruncit să ne iubim aproapele.

Isus ne-a poruncit să ne vindem averile și să dăm milostenie.

Cine are dreptul să decidă care porunci sunt obligatorii și care sunt opționale? Vedeți, a cincea evanghelie a făcut un lucru ciudat: o poruncă opțională! Faceți ce spune dacă vreți, dacă nu vreți, nu e nicio problemă.

Aceasta nu este Evanghelia Împărăției.

Partea a doua

Noile burdufuri

Am sentimentul puternic că tot ce am scris până în acest punct va rămâne doar vorbă în vânt dacă nu răspundem unei probleme esențiale. Eu o numesc „copilăria permanentă” a credinciosului.

Ce rost are să vorbim despre nevoia de a-L recunoaște pe Cristos ca Domn, despre a-L sluji ca sclav sau despre a ne exprima dragostea și laudele noastre sub forma unor acțiuni mature întreprinse în noua Lui Împărăție, dacă nu suntem în stare să ne *schimbăm*, să *creștem* și să *depășim* vârsta copilăriei pe care am prelungit-o atât de mult?

Acesta va fi subiectul celei de-a doua părți a cărții.

Veșnic un copil?

Asupra celor de mai sus avem multe de zis și lucruri grele de tâlcuit, fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere. În adevăr, voi, care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.

Și oricine nu se hrănește decât cu lapte nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul.

*De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.
Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu.*

Evrei 5:11–6:3

Domnul m-a șocat efectiv când mi-a arătat pentru prima dată cât de copilăroasă era congregația mea.

La sosirea mea, acea biserică avea 184 de membri. Ne-am apucat imediat de lucru, așa că, în doi ani de organizare și

evanghelizare temeinice, am ajuns la aproximativ 600 de membri. Ne-am triplat ca număr.

Participasem la numeroase conferințe despre evanghelizare și pusese tot ce știam în practică în adunarea noastră. Eram mândri că aveam drept coordonator al departamentului de educație un absolvent al unui colegiu american; școala noastră duminicală era cea mai bună. Departamentul de tineret mergea și el bine; la fel și cercetașii, lucrarea cu bărbații, precum și toate celelalte departamente.

Sistemul nostru de monitorizare era unul dintre cele mai bune. Aveam scrisori tipizate, numerotate (unu, doi, trei și patru) pentru fiecare categorie de membri: bărbați, femei, copii, evrei, arabi, și pentru oricine la care v-ați putea gândi. Fiecare apel telefonic sau vizită la domiciliu se consemna. Promovam abonamente la toate revistele bune. Aveam fișe care ne spuneau situația exactă a fiecărei persoane, dacă a fost botezată, și toate celelalte informații utile.

Denominația era atât de impresionată încât am fost invitat la diverse convenții ca să prezint sistemul meu de monitorizare și ca să împart tuturor pastorilor mostre cu formulare noastre.

Cu toate acestea, simțeam că ceva nu era în regulă. Lucrurile mergeau bine doar în măsura în care lucram șaisprezece ore pe zi. Când mă relaxam însă, totul se năruia. Asta mă tulbura.

În cele din urmă am hotărât să mă opresc. Am spus comitetului că trebuie să plec două săptămâni ca să caut voia Domnului în rugăciune. M-am îndreptat spre un loc retras de la țară și am petrecut un timp de meditație și rugăciune.

Duhul Sfânt a început să mă zdrobească. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Tu promovezi Evanghelia așa cum vinde Coca-Cola sucul, așa cum vinde Reader's Digest cărți și reviste. Folosești toate trucurile pe care le-ai învățat la școală. Unde este însă degetul Meu în toate acestea?”

N-am știut ce să răspund.

Atunci Domnul mi-a spus un al doilea lucru: „Voi nu creșteți în realitate. Aveți această impresie pentru că ați crescut de la 200 la 600 de membri. Voi nu creșteți însă, ci doar vă îngreșăți.”

Ce însemna aceasta?

„Aveți doar mai mulți oameni de aceeași calitate. Nici unul dintre ei nu se maturizează; nivelul este același. Înainte aveți 200 de copilași spirituali. Acum aveți 600 de copilași spirituali.”

Era adevărat. Nu puteam să contest niciun cuvânt.

„Prin urmare”, a continuat Domnul, „voi aveți aici un orfelinat în loc de biserică. Nimeni nu este tată, din punct de vedere spiritual. Tu nu ești tatăl lor, ești un foarte ocupat director de orfelinat. Te asiguri că lumina e aprinsă, că facturile sunt plătite, că sticlele de lapte sunt pline, dar nici tu, și nici altcineva, nu este cu adevărat un părinte pentru acei copii.”

Avea dreptate, din nou.

Când m-am întors acasă, am început să observ multe dovezi ale copilăriei permanente, nu doar în comunitatea noastră, ci în întreg Trupul lui Cristos.

De exemplu, rugăciunile erau mereu la fel. Ai crede că atunci când o persoană crește în relația ei cu Domnul, are să-I spună altceva acum, decât atunci când a fost mântuit. Dar lucrurile nu stau așa.

Să presupunem că aș vorbi și acum cu soția mea așa cum am vorbit prima dată când ne-am întâlnit. Îmi amintesc aceea zi. Era membră în adunarea noastră. Într-un final i-am spus:

— Soră Martha, aș dori să vorbesc ceva cu tine, dacă s-ar putea singuri.

— Bine, frate pastor, a răspuns ea. Unde să mergem?

Când am fost singuri i-am spus: